

J. nr.: 27273

Dato: 26. august 2022

SAGSØGTES PROCESSKRIFT C

I sagen BS-6031/2020-FRB

SAGSØGER:

Eva Tofteberg Persson

(selv)

mod

SAGSØGTE:

Helmer Arne John Christensen

(Advokat Søren Noringriis)

Sagsøgers processkrift af 31. marts 2022 giver sagsøgte anledning til følgende supplerende bemærkninger:

Første gang sagsøgte hører om ”Consilio & Co advokatfirma” er i en skrivelse dateret 27. maj 2016 afsendt af ”Consilio & Co advokatfirma”, bilag T, uden angivelse af virksomhedsform eller cvr.nr. Uanset at skrivelsen er benævnt ”RYKKER 2” havde sagsøgte ikke forud modtaget en ”RYKKER” eller en ”RYKKER 1”.

Med skrivelsen fulgte den faktura, der har givet anledning til sagens problemstilling, bilag F (efterfølgende tillige fremlagt af sagsøgte som bilag 32), udstedt af ”Concilio & Co advokatfirma” uden angivelse af virksomhedsform eller cvr.nr. Uanset at fakturaen er dateret den 11. december 2015 havde sagsøgte ikke tidligere modtaget den.

Forud for disse skrivelser havde der ikke været skriftlig korrespondance mellem parterne siden 28. juli 2014, bilag AE, hvor sagsøgte besvarede en mail fra Advokat Eva Persson på vegne Paragraph3 advokatfirma.

Foranlediget af dette forløb tilskrev sagsøgte det fakturaudstedende advokatfirma ”Consilio & Co advokatfirma” og til ”Paragraph3 advokatfirma”, som var det advokatfirma, han kendte til, bilag 2.

Sideløbende forsøgte sagsøgte via CVR at få klarhed over, hvem Consilio & Co advokatfirma var, uden at dette lykkedes (af bilag 29 fremgår, at Concilio & Co Advokatfirma først registreres den 28. november 2017), hvorefter sagsøgte tog telefonisk kontakt til SKAT og efter henvisning da via SKAT’s formular, bilag AA og 5.

Sagsøgte indgav herefter klage over Concilio & Co advokatfirma (uden cvr.nr.) og oplevede efterfølgende den 4. september 2017 at blive indstævnet af dette advokatfirma, bilag 12.

Sagsøgte gør og har under hele forløbet gjort gældende, at de bemærkninger, der er fremsat, vedrører dette advokatfirmas sagsbehandling og håndtering af sagsøgte, hvorfor det alene vil være dette advokatfirma, der vil have partsstatus i en sag mod sagsøgte. Ikke desto mindre har sagsøgte måttet opleve, at det sagsøgende advokatfirma undervejs blev nedlagt uden at dette havde processuelle konsekvenser.

Som en konsekvens af, at det fakturaudstedende advokatfirma ”Consilio & Co advokatfirma” ikke var registreret i CVR og ej heller registreret som momspligtig hos SKAT, er den udstedte faktura ikke forsynet med et CVR nr. eller en fyldestgørende angivelse af fakturaudsteder og den udstedte faktura opfyldte således ikke kravene i § 58 i dagældende momsbekendtgørelse (§ 57 i den nugældende), hvorefter en faktura blandt andet skal indeholde den registrerede virksomheds registreringsnummer og den registrerede virksomheds navn og adresse. Overtrædelse af denne bestemmelse er behæftet med bødestraf, jvn. bekendtgørelsens § 133. Faktureringen er dermed tillige i strid med god bogføringsskik, jvn. dagældende bogføringslov § 6, smh. sagsøgtes indstregninger i bilag AK.

Der kan således ikke være tale om en fejl i et paradigma, som anført i det indgivne 2. indlæg til Advokatnævnet dateret 28. juni 2016, jvn. sagsøgtes indstregninger i bilag AI, idet der på tidspunktet for udstedelsen af fakturaen ikke var registreret nogen virksomhed i CVR under navnet Concilio & Co advokatfirma og ej heller nogen momsregistreret virksomhed under dette navn, uagtet at det fakturerede honorar er pålagt 25% moms. Som bilag AO fremlægges resultatet af sagsøgtes opslag hos SKAT herom. Sagsøgers oplysning til Advokatnævnet den 29. juni 2016, bilag 8, var derfor ikke korrekt.

Sagsøger har i sit processkrift anført, at der *naturligvis* blev udsendt meddelelser til hver enkelt klient, bilag 30. Dette udsagn er ikke underbygget af de fremlagte bilag eller af de tidligere afgivne forklaringer, hvor der blev forklaret at ”De breve, der blev sendt ud, var ikke påtrykt hver enkelt klients navn, da der var tale om en standardskrivelse”. Dette skal sammenholdes med, at al anden korrespondance til og fra sagsøgte er sendt pr. mail, men åbenbart ikke denne skrivelse. Det noteres, at det fremlagte brev, bilag 30, ikke var påtrykt noget klientnavn, og sagsøgte bestrider at have modtaget bilag 30, endsige at være gjort bekendt hermed før under Advokatnævnets behandling af sagsøgtes klage, jvn. bilag AL. Af advokatvirksomhedens egen registrering, bilag Æ, fremgår tillige, at der ikke er udsendt en mail eller skrivelse til sagsøgte pr. 3. marts 2015. Såfremt sagsøger fastholder sit udsagn, opfordres sagsøger til at dokumentere, at bilag 30 er sendt til sagsøgte den 3. marts 2015, og ikke først i forbindelse med Advokatnævnets sagsbehandling den 28. juni 2016.

Sagsøger har i sit processkrift endvidere anført, at det i signaturen i samtlige de mails, der efterfølgende, dvs. efter 3. marts 2015, blev fremsendt til sagsøgte, herunder bilag 31, fremgår, at Concilio

& Co er et kontorfællesskab med blandt andet Paragraph3 advokatfirma I/S. Sagsøger overser derved eller undlader at forholde sig til det af sagsøgte i processkrift B af 28. marts 2022, hvorefter sagsøgte bestrider at have modtaget de mails, der er fremsendt til hans gamle nedlagte mailadresse, herunder bilag 31 og AD, hvilket – for så vidt angår bilag AD – tillige fremgår af advokatkontorets egen sagsregistrering, bilag Æ.

Spørgsmålet om identiteten på udstederen af fakturaen, bilag F (og bilag 32) er helt centralt for sagens problemstilling, da det er sagsøgtes reaktion og adfærd ved modtagelsen af fakturaen og efterfølgende, der danner grundlag for sagsøgers handlinger eller manglende handlinger som partsrepræsentant for Consilio & Co Advokatfirma (uden cvr.nr.) og Concilio & Co advokatfirma v/Paragraph3 advokatfirma I/S, og efter 7. februar 2020, hvor nærværende sag blev anlagt, tillige på egne vegne.

Det fastholdes således, at den forvanskning og forvirring, den udstedte faktura gav anledning til, herunder at SKAT og CVR ved sagsøgtes henvendelse ikke kunne lokalisere den fakturaudstedende virksomhed, alene kan tilskrives sagsøger eller en advokatvirksomhed, hvori sagsøger havde indflydelse, samt at sagsøgte som følge heraf har haft rimeligt grundlag for at anfægte legitimiteten af den udstedte faktura, der ubestrideligt ikke opfylder momsbekendtgørelsens krav, og dermed af den adfærd, der har været udvist af sagsøger som partsrepræsentant for udstederen af den pågældende faktura.

Denne problematik afstedkom blandt andet, at Retten på Frederiksberg fandt det nødvendigt at genoptage sagen efter afholdt hovedforhandling, jvn. bilag K side 13, idet Retten fandt det betænkeligt at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag. Endvidere medførte problematikken, at Retten på Frederiksberg den 15. januar 2019, dagen før en 5 måneder tidligere berammet hovedforhandling, måtte udsætte hovedforhandlingen, blandt andet på baggrund af kvaliteten af den udarbejdede ekstrakt, bilag K side 6, hvor der blandt andet manglede bilag.

Den omstændighed, at der efter fakturaudstedelsen den 11. december 2015 og efter anlæggelsen af den oprindelige sag BS Z-1778/2017 den 4. september 2017, blev foretaget en række navneændringer, uden at Retten eller sagsøgte blev orienteret, bidrog til denne forvanskning og forvirring, ikke mindst fordi sagsøgte opfattede dette som en nedlæggelse af Consilio & Co Advokatfirma (uden cvr.nr.), hvilket var den part, sagsøgte havde ytret sig overfor og som sagsøgte opfattede som sin modpart både i relation til den fremsendte faktura, bilag F (og bilag 32), og i relation til de fremsatte bemærkninger. Det advokatfirma, der indgav stævningen den 4. september 2017, bilag 12, havde kun en påstand om betaling af et advokathonorar og dette advokatfirma nedlagde ikke og har ikke overfor sagsøgte nedlagt påstande om injurier m.m. Sagsøger anser således hverken set Concilio & Co Advokatfirma I/S eller sagsøger som adressat for de fremsatte bemærkninger, jvn. blandt andet sagsøgtes supplerende processkrift for Landsretten, **bilag AP**, hvilket Landsretten gav sagsøgte som appellant medhold i.

Sagsøgte opfattede i det hele sagsførelsen som dybt problematisk, ikke mindst fordi sagsøgte som appellant oplevede ikke at have nogen modpart at indstævne efter at Consilio & Co Advokatfirma (uden cvr.nr.) var nedlagt, samt forløbet omkring ankesagens godkendelse som prøvesag for advokat Anja Brøndtved i henhold til dennes ansøgning af 28. april 2021, bilag AQ, der refererede til sagen på en for sagsøgte/appellanten ikke acceptabel måde. Sagsøgte som appellant havde aldrig accepteret dette, blandt andet under hensyntagen til problematikken omkring udarbejdelse af eks-

trakt ved sagens behandling ved Retten på Frederiksberg, bilag K side 6, hvilket fremgår af skrivelse af 22. marts 2022 fra Østre Landsret, bilag AR.

---ooo000ooo---

Til sagsøgers påstand A bemærkes, at samtlige bemærkninger, påtalt af sagsøger, og opremset i sagsøgers påstand B nr. 1 – 81, er forældede i relation til spørgsmålet om straf efter § 267, alene bortset fra de bemærkninger, sagsøgte er citeret for at have fremsat under et retsmøde (omtalt i påstand B nr. 78 – 79) og under hovedforhandlingen (omtalt i påstand B nr. 73 – 77) i den oprindelige retssag ved Retten på Frederiksberg (BS Z-1778/2017), samt sagsøgtes skriftlige indlæg til Østre Landsret, bilag 28 (omtalt i påstand B nr. 80 – 81).

Som anført i sagsøgtes processkrift B er de omtvistede bemærkninger afgivet undervejs i et forløb, der ikke mindst på grund af sagsøger og de advokatvirksomheder, sagsøger har repræsenteret, har været unødigt omfangsrigt og tidskrævende og med en indignation, der ligger langt ud over, hvad der sædvanligvis udfoldes af en professionel part/partsrepræsentant i en inkassosag omfattende et honorarkrav på kr. 4.375 incl. moms. Som det fremgår af bilag AN, **har sagsøger som partsrepræsentant og som selvmøder udarbejdet (foreløbigt) 169 siders skriftveksling, uagtet at Consilio & Co Advokatfirma I/S ikke er forurettet og således ikke havde søgsmålskompetence.** Samtlige bemærkninger, forældede som ikke-forældede, har været afgivet overfor de advokatvirksomheder, der har rejst krav mod sagsøgte, og alle bemærkninger er afgivet i et relevant forum omfattende Advokatnævnet, Retten på Frederiksberg, Østre Landsret samt SKAT.

Særskilt til bemærkningerne omtalt i påstand B nr. 73 - 79 bemærkes, at der er tale om referater af sagsøgtes udtalelser, der i øvrigt ikke er gengivet fyldestgørende, ved henholdsvis et forberedende retsmøde og en hovedforhandling, og således i et forum (Retten på Frederiksberg), hvor parterne har været under procesledelse af rettens formand, uden at denne i henhold til de pågældende referater fandt anledning til at udøve aktiv procesledelsen gennem påtale, afbrydelse, tilrettevisning eller fratagelse af ordet/bortfjernelse fra lokalet, jvn. retsplejelovens § 151, stk. 1. Retten på Frederiksberg har derved for så vidt angår disse forhold vurderet, at de ikke har været i strid med den tilbørlige orden og værdighed, hvorunder forhandlingen skulle foregå, samt at der ikke er tale om fornærmelser mod Retten eller nogen af de i retten mødende, jvn. stk. 2. Det bestrides følgelig, at disse bemærkninger, efterfølgende kan danne grundlag for en særskilt prøvelse under straffelovens §§ 267 eller 270.

Tilsvarende gælder for bemærkningerne omtalt i påstand B nr. 80 – 81, hvor det relevante forum var Østre Landsret, samt for så vidt angår de bemærkninger omtalt i påstand B, der er fremsat i forbindelse med den da verserende sag, og for hvilke, enhver påtaleret er forældet.

Det fastholdes, at sagsøgtes bemærkninger – forældede og ikke-forældede – skal vurderes ud fra en samlet bedømmelse af kategoriseringen af bemærkningerne som såkaldte værdidomme ("value judgments") modsat egentlige beskyldninger ("statement of facts"), bemærkningernes emne og formål, bemærkningernes afsender og adressat, bemærkningernes forum og muligheden for kontradiktion, bemærkningernes form samt konteksten for bemærkningerne, jvn. i det hele forarbejderne til lovændringen af straffelovens § 267. Der henvises endvidere til sagsøgtes indstregninger i bilag AH, der blandt andet omfatter de tilkendegivelser, sagsøgte fandt truende, side 4, samt til side 6, hvor sagsøgte finder det forvanskende at være citeret for i en mail af 29. januar 2014 at have ønsket testamentet udarbejdet hurtigt, henset til at dette allerede var fremsendt i udkast den 27. sm., samt at

det er ubestrideligt og af sagsøger i øvrigt erkendt at der i strid med de advokatetiske regler pkt. 15 blev udført arbejder uagtet at der ikke forinden var givet relevante prisoplysninger, i hvilken forbindelse det bemærkes, at det er fast praksis i Advokatnævnet, at standardiserede angivelser af timetakster ikke opfylder kravene i de advokatetiske regler. Sagsøgte havde følgelig føje til at udtale sig om overtrædelse af de advokatetiske regler og om uredelig adfærd.

Samtlige bemærkninger må betragtes som value judgments afgivet overfor en professionel aktør indenfor dennes hverv og i et relevant forum med ganske få deltagere og med rigelig mulighed for kontradiktion. Og det fastholdes i denne forbindelse, at det har relevans, at bemærkningerne er fremsat overfor en advokatvirksomhed og ikke overfor en privatperson vedrørende dennes privatliv og familieliv.

Samtlige bemærkninger er fremsat overfor den advokatvirksomhed, der på tidspunktet for bemærkningens afgivelse havde rejst krav eller foretaget processuelle skridt mod sagsøgte, herunder Consilio & Co Advokatfirma (uden cvr.nr.) og Concilio & Co advokatfirma v/Paragraph3 advokatfirma I/S. Samtlige omtvistede bemærkninger er fremsat overfor pågældende advokatvirksomhed, for hvilken sagsøger var partsrepræsentant. Følgelig er sagsøger afskåret fra at gentage og fastholde sin påstand om ærekrænkelse efter straffelovens § 267, da denne påstand allerede er prøvet af Østre Landsret, der frifandt sagsøgte. Den omstændighed, at Landsretten afviste advokatvirksomhedens påstande om ærekrænkelse allerede fordi advokatvirksomheden ikke i et relevant og tilstrækkeligt omfang havde redegjort nærmere for sin påstand, medfører ikke, at den påtaleberettigede dermed er sagsøger i nærværende sag. Landsrettens afgørelse er således alene baseret på de processuelle fejl og mangler, Landsretten konstaterede vedrørende sagens førelse, herunder ved skriftvekslingen, bevisførelsen og proceduren. Der henvises til eksemplifikation til bemærkningen omtalt i påstand B nr. 79 ”fupfirma,” der vel kun med en særlig logik kan antages at vedrøre andre end selve advokatfirmaet/advokatvirksomheden.

---ooo000ooo---

Til sagsøgers påstand B bemærkes særskilt, at alene beskyldninger (”statement of facts”) kan kræves mortificeret og således ikke værdidomme (”value judgments”) og allerede af denne grund skal sagsøgte frifindes for samtlige 81 forhold omfattet af sagsøgers påstand B om mortifikation.

Den nedlagte påstand ses i øvrigt alene at være nedlagt for at Retten og sagsøgte til stadighed kan blive fastholdt i at skulle foreholdes disse bemærkninger, selv nu mere end 8 år efter sagens oprindelse og på trods af Landsrettens meget klare frifindende dom. Sagsøgers påstand B savner således i enhver henseende retlig interesse.

Det fastholdes, at sagsøger er afskåret fra at rejse noget krav i henhold til straffeloven for bemærkningerne omfattet af påstand B nr. 1 – 72.

Som anført i Processkrift B rettede sagsøgte efter modtagelsen af den omtvistede faktura henvendelse til SKAT, da fakturaen fremstod som fremsendt af et sagsøgte ukendt firma og uden angivelse af CVR.nr. SKAT’s medarbejder bad sagsøgte fremsende fakturaen via SKAT’s hjemmeside og sagsøgte blev guidet hen til blanketten ”Skriv til os (borger)”, der i sin overskrift er fortrykt ”Anmeldelse af skattesnyd og sort arbejde.” Af bilag 5 fremgår, at denne henvendelse fandt sted den 9. juni 2016 og af bilag 29 fremgår, at Concilio & Co Advokatfirma I/S først blev registreret den 27.

november 2017. Det er derfor umuligt at forveksle, hvilket ”Concilio & Co” henvendelsen vedrørte, og dette advokatfirma var sagsøger den 4. september 2017.

For så vidt angår sagsøgers påstand om mortifikation bestrides det, at den løbende forældelsesfrist blev afbrudt ved anlæggelsen af nærværende sag den 7. februar 2020, idet sagsøgers påstand vedrørende mortifikation ved sagens anlæg og frem til sagsøgers afgivelse af sit supplerende processkrift 1 den 7. og 8. marts 2022, var identisk med den påstand om mortifikation, der var nedlagt i den oprindelige sag, BS Z-1778/2017 og BS-28935/2020-OLR, hvor Landsretten afviste påstanden med henvisning til, at påstanden var *uegnet til at tage under påkendelse som mortifikationspåstand*. Mortifikationspåstanden er ikke oprettet af sagsøger og er derved uden relevans.

Dermed er påstanden ej heller egnet til at afbryde den løbende forældelsesfrist, og sagsøger er dermed afskåret fra at nedlægge påstand om mortifikation af bemærkninger fremsat før 7. marts 2019, svarende til påstand B nr. 1 - 72.

København, den 26. august 2022
Advokatfirmaet Bonde & Noringriis

Søren Noringriis